

Năzdrăvaniile lui Păcală

© Editura Herra, 2010

Editura HERRA
OP 5 - CP 39
Comenzi la:
tel./fax: 0248.22.21.98
mobil: 0747.08.11.22

Coperta: VALENTIN TĂNASE
Prezentare grafică: S.C. PAVCON M.O. Grup SRL

ISBN: 978-973-7923-08-1

**NĂZDRĂVĂNIILE
LUI
PĂCALĂ**

**Editura HERRA
Pitești**

CUPRINS

Păcală și vaca.....	5
Păcală vinde vaca unui copac.....	8
Cum a omorât Păcală pe un popă.....	12
Ce-a mai pățit popa după moarte.....	16
Păcală ia la goană pe niște hoți și se alege cu un sac de tămâie.....	19
Păcală aduce jertfă lui Dumnezeu, iar acesta îi dăruiește un cimpoi.....	24
Păcală înveselește niște capre și face ce vede că face și vecinul.....	27
Păcală intră argat la un popă cu barba roșie...30	
Popa-l lasă pe Păcală nemâncat, dar Păcală tot mănâncă.....	33
Păcală cară băligarul.....	36
Păcală sătul și cașcavalul ne-nceput.....	38
Păcală cântă oilor din cimpoi.....	40
Cântecul lui Păcală face pe preoteasă să cadă din pod.....	43
Păcală gătește mâncare cu mărar și pătrunjel....	46
Podul lui Păcală.....	48
Păcală și cucul.....	51

Sus, părinte, că se udă cărticelele.....	53
Cum îneca popa pe fiul său.....	56
Păcală taie nasul popii.....	59
Păcală se întâlnește cu Tândală.....	62
Păcală schimbă o mireasă tânără într-un țăp bătrân.....	64
Păcală scapă pe Tândală de la spânzurătoare.....	69
Păcală însurat.....	72
Pielea năzdrăvană.....	77
Păcală face pe consătenii lui să-și omoare vitele.....	81
Păcală se îmbogățește de pe urma morții nevestei.....	83
Păcală nu vrea să fie primar în sat.....	86
Răzbunarea lui Păcală.....	89
Păcală se face mort.....	91

Păcală și vaca

A fost odată un om care avea trei băieți. Băiatul cel mic se numea Păcală și era un poznaș și jumătate. Cum făcea el, cum dregea, că parcă tot de-a-ndoaselea lucra. Dar vezi că de multe ori le potrivea cum nu se poate mai bine. Vorba ceea, nu prea le socotea, dar le nimerea.

Acum, de unde până unde, îi mersese numele că e prost, și până și frații lui îl socoteau cam tare de cap și-ntr-o ureche.

Într-o zi se îmbolnăvește bătrânul și moare lăsând fiilor săi, drept moștenire, o vacă. Atâta agoniseală putu și el să le lase copiilor. Dar vaca una, ei trei. Cum s-o împartă?

Chibzuiră ei, socotiră, își bătură capul multă vreme, dar nu se luminau deloc. În cele din urmă, după trudă îndelungată, le dete în gând să facă fiecare câte un ocol*, iar când s-o întoarce

---

* Ocol - îngrăditură pentru vite.

vaca de la pășune, în al cui ocol o intra întâi, a aceluia să fie.

Zis și făcut. A doua zi, cei doi frați mai mari se sculară dis-de-dimineată și se puseră pe treabă. Aduseră pari din pădure, cărară bolovani de piatră și făcură două ocoale, știi colea în lege, unul mai frumos decât altul. Fiecare zicea în sinea lui că la el va trage vaca întâi și a lui va fi.

În vreme ce frații lui asudau muncind, Păcală nici habar de grijă n-avea și dormea dus. Abia pe la chindia de seară se gândi să-și facă și el ocolul. Dar cum nu-i prea era a treabă, nu se osteni mult, ci tăind câteva crengi dintr-un copac verde și stufos, făcu din ele o împrejmuire așa, ca să se cheme că a făcut și el un ocol.

Seara, numai ce iată că se întoarce vaca, de la pășune. Frații așteptau fiecare în fața ocolului său. Cei doi mai mari râdeau de prostia lui Păcală, care nu-și dăduse osteneala să facă un ocol mai de Doamne-ajută, și erau încredințați că vaca la unul din ei o să se oprească. Dar vezi că dobitocul, cum veni și dete cu ochii de ramurile și frunzele verzi ale ocolului lui Păcală, trecu pe lângă celelalte două fără să se oprească și se duse drept la ocolul fratelui mai mic, unde începu să mănânce frunze tinere.

Frații cei mari, să crape de necaz și mai mult nu. Dar n-avură încotro, și trebuiră să-i lase vaca lui Păcală, căci așa le fusese învoiala. Și așa, vaca rămase în stăpânirea fratelui mai mic.

Păcală vinde vaca unui copac

Mare bătaie de cap acuma pe Păcală. Trebuia să se scoale de dimineață, să ducă vaca la pășune, să-i poarte de grijă, ba pe deasupra, câte necazuri toate, că dobitocu-i dobitoc. Păcală al nostru nu prea avea fire de om cu rostul lui, de aceea, ca să scape de griji, își puse în gând să vândă vaca. Ar fi putut s-o vândă fraților lui, care ar fi fost buni bucuroși s-o ia, dar el își zise că doar cu străinii se poate face treabă mai bună.

Într-o dimineață, luă vaca de funie și hai la târg.

Drumul târgului ducea printr-o pădure și tocmai când se apropie Păcală de pădure, numai ce se pornește un vânt care la iuțeală se schimbă într-o curată furtună.

Păcală se socoti că nu e bine să umble pe drum pe o asemenea vreme, și că e bine să se oprească. Legă vaca de un copac, lăsând-o să pască, iar el se culcă la rădăcina copacului să se mai odihnească. Cum puse capul jos, cum adormi.

Vântul întețindu-se mai tare, îndoia crengile copacului și-i clătina și trunchiul, făcându-l să scârțâie.

Acum, cum i s-o fi părut lui Păcală, care abia ațipise, că copacul vorbește și că-l întreabă dacă are vaca de vânzare.

— De vânzare, firește că de vânzare, răspunse Păcală.

Vântul suflă din nou și copacul iar scârțâi. Lui Păcală i se păru că-l întreabă cât cere pe ea.

— Păi cât să cer; ți-o dau ieftin, patruzeci de lei.

Așteaptă apoi ce așteaptă, și vântul mișcă din nou copacul, făcându-l să scârțâie.

— Ce face? zise Păcală. Zici că e scumpă? Nu e scumpă deloc, că e vacă bună de prăsilă și dă lapte mult și gras.

Copacul iar scârțâi și lui Păcală i se păru că-i dă treizeci de lei.

— Numai treizeci de lei? zise el. Nici un ban mai mult? Fie și treizeci atunci. Ține-o sănătos. Adu banii.

Vântul iar bătu mișcând copacul, iar copacul făcu din nou: scârț! scârț!

— Zici că marți? N-ai bani acum? întrebă Păcală. Fie și marți, numai vezi să nu mă amâni, că am și eu nevoile mele.

Și Păcală, vesel de târgul încheiat, își luă ciomagul și plecă acasă, lăsând vaca legată de copac.

Când îl văzură frații venind fără vacă, îl întrebară ce-a făcut.

— Am vândut-o, zise Păcală.

— Cât ai luat pe ea?

— Treizeci de lei.

— Și cui i-ai dat-o?

— Unui copac din pădure.

— Unui copac?

Și frații începură să râdă mai întâi, iar apoi își făcură cruce de prostia lui Păcală.

— Auzi, unde s-a mai pomenit ca un copac să cumpere o vacă!

Ei își deteră cu mintea că Păcală spune minciuni, ori vrea să-i păcălească.

— Dar unde sunt banii? mai întrebară ei.

— Mi-a spus că mi-i dă mâine, marți.

Răspunsul acesta îi încredință și mai mult că Păcală nu e în toate mințile și că a prăpădit vaca în pădure, ca un netot. La dreptul vorbind, nu prea le părea rău de aceasta, căci nu se puteau împăca ei cu gândul că, la împărțeală, nerodul se arătase mai isteț decât ei.

A doua zi de dimineață, Păcală își luă toporul și plecă în pădure cu gândul să ia banii și să taie niscai lemne pentru casă. Ajungând în pădure, se duse drept la copacul cu pricina, pe care-l cunosc

după frânghia ruptă, căci vaca, întinzându-se după păscut, rupsesse frânghia și plecase pe aici încolo.

— Ei iacă, am venit să-mi dai banii, zise el.

Dar copacul nu răspundea deloc. Vezi că vântul se potolise acum și copacul nu mai scârțâia.

— Ce, te faci că n-auzi? Adu banii, că n-am vreme de pierdut.

Dar copacul stătea mut. Cum era, să audă Păcală ceva, dacă nu bătea vântul.

— Adu banii cât îți cer cu vorbă bună, că pe urmă întorc cojocul!

Copacul să răspundă, neam!

Mai ceru o dată, mai ceru de două ori, și văzând că nu-i răspunde, Păcală își pierdu răbdarea și tăbârî cu toporul pe el.

— Stai că te învăț eu minte să mai înșeli lumea.

Și dă-i, și dă-i la rădăcină, până ce copacul căzu pe jos.

Când colo, ce să vezi. În groapa de la rădăcină, o căldare cu galbeni și cu bani de argint, îngropată acolo de cine știe când.

Ca om cinstit, Păcală se mulțumi să ia din căldare numai treizeci de lei, cât le fusese tocmeala, și după ce tăie lemnele care îi trebuiau, plecă acasă, lăsând căldarea cu bani acolo unde se afla.

Cum a omorât Păcală pe un popă

Mult se minunară frații când îl văzură pe Păcală cu banii în mână. Ei nu puteau înțelege cum a făcut Păcală de-a vândut vaca unui copac. De n-ar fi văzut banii cu ochii lor, nici n-ar fi crezut.

Peste noapte făcură sfat între ei, și fiindcă tot nu se dumeriră, hotărâră ca a doua zi să-l descoase mai amănunțit pe Păcală.

În ziua următoare, unul din frați îi zise:

— Ia ascultă, frățioare, nouă nu ne vine a crede că tu ai vândut vaca unui copac. Așa ceva nu s-a mai pomenit pe lume. De unde până unde bani la un copac. Trebuie să fie vreo drăcovenie la mijloc. N-ai vrea să ne spui și nouă?

Păcală răspunse:

— Dar cum să nu vă spun? Vă spun bucuros!

Și le istorisi toate așa cum s-au petrecut.

Când auziră frații că la rădăcina copacului se afla o căldare plină cu galbeni, îi deteră ghes lui Păcală să-i ducă și pe ei la locul cu pricina. Ei nu

se puteau minuna îndeajuns de prostia lui Păcală, care, în loc să ia toată comoara, se mulțumise numai cu treizeci de lei de argint.

Se duseră deci toți trei și găsiră căldarea tot acolo unde o lăsase Păcală. O luară și o duseră acasă. Dar merse greu de tot, deoarece căldarea era mare și plină de bănet. Noroc că înserase și nu-i văzu nimeni cu comoara de bani.

Acasă voiră să înceapă împărțeala, dar cu numărul mergea treaba prea încet. Atunci unul din frați zise lui Păcală:

— Ia dă tu fuga până la taica popa, și roagă-l să ne împrumute bănicioara lui. Cu bănicioara o să împărțim banii mai lesne.

Păcală ascultă și se duse la popa.

Popa se miră de cererea lui Păcală, mai ales că se înnoptase de-a binelea, și nu știa pe făcăi așa de harnici încât să muncească și noaptea.

De aceea întrebă pe Păcală:

— Dar ce vreți să faceți cu bănicioara în puterea nopții?

— Ce să facem, părinte, vrem să împărțim niște bani și n-avem cu ce.

Popa, mirat de vorba aceasta, îi dete bănicioara și apoi căzu pe gânduri.